

உனக் கும் எனக் குமான
ஒரு கீ தத் தை இசைத் தனே .

அலநைநுரபைப் பஃக்கள் அர்ச்சித்தன.
மலகைகள் கம்பீரத்தபைப் பெருக்கின.
கங்கைகளும் கடல்களும் நீரமுதாயின.
ஒளிபெருக்கி நின்றது வானம்.
கொடிகளாகக் காகவகை காற்றை வீசிற்று.
நிலமோ நிமிர்ந்தழைந்தது.

நீ யோ...
உனக்கு மட்டுமான
கீ தம் இசைத்தாய்!

அலகைகள் இசைப்பதை நிறுத்தின.
மலகைகள் கம்பீரத்தகை கழற்றின.
கங்கைகளும் கடல்களும் நீரற்றற்போயின.
இருள் விரித்து நின்றது வானம்.
காற்று வீசாது கொடிகளாக்கு என்ன வலே!
நிலமோ மல்லாந்து பட்டுத்தது.

ஒரு பொழுதும் ...
இப் பொழுதும் ...
மகத்தான கீதம் எதுவாயிற்று?

sellathuraisutharsan@gmail.com